

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRESENTANTS
DE BELGIQUE

INTEGRAAL VERSLAG

COMPTE RENDU INTEGRAL

GEMEENSCHAPPELIJKE VERGADERING VAN HET
ADVIESCOMITÉ VOOR EUROPESE
AANGELEGENHEDEN EN VAN DE COMMISSIE
VOOR DE BUITENLANDSE BETREKKINGEN

REUNION COMMUNE DU COMITE D'AVIS CHARGE
DE QUESTIONS EUROPEENNES ET DE LA
COMMISSION DES RELATIONS EXTERIEURES

BIJLAGE BIJ HET VERSLAG

ANNEXE AU RAPPORT

woensdag

17-10-2007

Voormiddag

mercredi

17-10-2007

Matin

INHOUD

De Top van Lissabon van 18 en 19 oktober 2007: 1
uiteenzetting door de eerste minister –
gedachtewisseling

Sprekers: **Herman De Croo**, ondervoorzitter van de Kamer van volksvertegenwoordigers, **Guy Verhofstadt**, eerste minister, **Philippe Mahoux**, senator, **Mia De Vits**, lid van het Europees Parlement, **François-Xavier de Donnea**, **Nathalie Muylle**, **Thérèse Snoy et d'Oppuers**, **Camille Dieu**, **Geert Lambert**, senator, **Saïd El Khadraoui**, lid van het Europees Parlement, **Tinne Van der Straeten**

SOMMAIRE

Le Sommet de Lisbonne des 18 et 19 octobre 1
2007: exposé du premier ministre – échange de
vues

Orateurs: **Herman De Croo**, vice-président de la Chambre des représentants, **Guy Verhofstadt**, premier ministre, **Philippe Mahoux**, sénateur, **Mia De Vits**, membre du Parlement européen, **François-Xavier de Donnea**, **Nathalie Muylle**, **Thérèse Snoy et d'Oppuers**, **Camille Dieu**, **Geert Lambert**, sénateur, **Saïd El Khadraoui**, membre du Parlement européen, **Tinne Van der Straeten**

GEMEENSCHAPPELIJKE
VERGADERING VAN HET
ADVIESCOMITÉ VOOR
EUROPESE AANGELEGENHEDEN
EN VAN DE COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE BETREKKINGEN

van

WOENSDAG 17 OKTOBER 2007

Voormiddag

De vergadering wordt geopend om 10.35 uur en voorgezeten door de heer Herman De Croo en mevrouw Hilde Vautmans.

La séance est ouverte à 10.35 heures et présidée par M. Herman De Croo et Mme Hilde Vautmans.

01 De Top van Lissabon van 18 en 19 oktober 2007: uiteenzetting door de eerste minister – gedachtewisseling

01 Le Sommet de Lisbonne des 18 et 19 octobre 2007: exposé du premier ministre – échange de vues

Herman De Croo, président: Chers collègues, Mme Vautmans et moi-même avons l'honneur de présider cette réunion d'échanges de vues avec le gouvernement qui, selon la tradition, a lieu avant un sommet. De top gaat door op 18 en 19 oktober te Portugal. Ik was op de COSAC op 15 en 16 oktober in Lissabon.

Er komt een integraal verslag van deze vergadering maar ook van de debriefing volgende week.

01.01 Eerste minister **Guy Verhofstadt:** Mijnheer de voorzitter, de vergadering die wij deze week zullen hebben in Lissabon bestaat in feite uit twee delen.

Er is eerst een vergadering van de Intergouvernementale Conferentie waarbij wij proberen de discussie rond het nieuwe verdrag definitief formeel te beëindigen. U weet dat daarover een politiek akkoord was bereikt op de laatste Europese Raad. Inmiddels hebben juridische experts alle akkoorden die wij toen hadden gesloten, omgezet in een verdragtekst, in

REUNION COMMUNE DU COMITE
D'AVIS CHARGE DE QUESTIONS
EUROPEENNES ET DE LA
COMMISSION DES RELATIONS
EXTERIEURES

du

MERCREDI 17 OCTOBRE 2007

Matin

aansluitende verklaringen en in protocollen. Het is dus deze definitieve verdragtekst en de aansluitende verklaringen en protocollen die in Lissabon moeten worden goedgekeurd. Dat is het eerste deel van de vergadering.

Het tweede deel van de vergadering is een informele vergadering van de staats- en regeringsleiders, een beetje naar het voorbeeld van wat we de voorbije jaren in Finland en in Hampton Court in Groot-Brittannië hebben gedaan. Daarbij zullen een aantal voornamelijk sociaal-economische thema's aan de orde komen.

Mijnheer de voorzitter, ik wil beginnen met het eerste deel van de vergadering, met name het afronden van de discussies rond het verdrag. Ik denk dat wij kunnen zeggen dat de juridische experts het mandaat dat in juni werd goedgekeurd door de Europese Raad heel nauwkeurig hebben omgezet in een verdragtekst.

We kunnen ook zeggen, dat is althans de analyse van de Belgische regering, dat die tekst beantwoordt aan het mandaat. Dat betekent echter nog niet dat daarmee de kous af is. De vrees dat een aantal landen van de formele goedkeuring die in Lissabon moet worden gegeven, zullen gebruikmaken om een aantal punten opnieuw aan te snijden, is immers niet ongegrond. Het is dan natuurlijk belangrijk te weten welke positie wij daaromtrent innemen.

Persoonlijk meen ik dat het beperkt zou kunnen blijven tot de volgende heikele punten.

Er is eerst en vooral de vraag of het compromis van Ioannina dat wij hebben gevoegd bij het

compromis dat wij op de jongste Europese Raad hebben gesloten en waarbij er een uitstel van beslissing kan zijn in een Europese Raad, zelfs wanneer een meerderheid bereid is om verder te gaan, al of niet moet worden opgenomen in het verdrag. Dat compromis diende om enigszins tegemoet te komen aan Polen dat een wijziging vroeg van de beslissingsprocedure. Onze stelling is dat dit niet moet worden opgenomen. Ik denk dat dit ook de stelling is van de meeste collega's in de Raad.

Ten tweede, het moet ook beperkt worden in de tijd.

Afgesproken was dat dit een beperkte tijdsduur zou hebben van enkele jaren, in afwachting dat het definitieve beslissingssysteem in de Europese Unie in voege zou treden.

Een tweede discussiepunt zou er in kunnen bestaan dat er lidstaten zijn, onder meer Polen, die een wijziging willen van het aantal advocaten-generaal bij het Hof van Justitie. Dat kan een heel mineure kwestie lijken, maar dat is het voor de betrokken landen blijkbaar niet. Vandaag is voorzien in een minimum van acht advocaten-generaal. Daardoor zijn de meeste grote lidstaten vertegenwoordigd en een aantal kleinere lidstaten. Het is duidelijk dat Polen hiervan gebruik wil maken, door het aantal te vergroten, om steeds een advocaat-generaal te hebben bij het Hof van Justitie. Ook dat zal mogelijk een discussie vergen. Ik denk dat de beste regeling zou zijn dat de Europese Raad een beslissing zou kunnen treffen op basis van een voorstel van het Hof van Justitie, zodat het veeleer het Hof van Justitie is dat een vraag richt aan de Raad.

Een derde discussie maakt de jongste dagen ook ophef. U weet dat in het Europees Parlement ondertussen werd gestemd – ik kijk nu even naar de Europese parlementsleden voor bevestiging – over de nieuwe verdeling van het zetelaantal in het Europees Parlement voor de 750 EP-leden. Er is een vraag van een van de leden, van Italië, om daarop terug te komen en een hoger zetelaantal te bekomen. Het zal voor ons van belang zijn om, samen met de andere lidstaten, ter zake alert te zijn. Met tien miljoen inwoners zitten wij in een categorie met heel wat collega-landen die met evenveel zijn, zoals bijvoorbeeld de Portugezen, de Hongaren, de Grieken, de Tsjechen. Dat is een heel syndicaat van lidstaten in de Europese Raad. We moeten ervoor opletten dat een nieuwe regeling niet ten nadele zou zijn van landen zoals België en collega-lidstaten uit de Europese Unie.

Ten slotte, een laatste punt dat ongetwijfeld aan

de orde zou kunnen komen. Het gaat om een discussie met betrekking tot de rol van de sociale partners in de Europese instellingen, die volgens mij gemakkelijk kan worden opgelost. Eerst was dat in het eerste deel van het verdrag opgenomen. Nu is het verhuisd naar het tweede deel van het verdrag. Op zichzelf heeft dat dezelfde juridische waarde en dezelfde juridische betekenis. Het gevolg is wel dat daardoor de rol van de sociale partners nogal strikt beperkt wordt tot sociale aangelegenheden, terwijl die rol van de sociale partners breder dan alleen de sociale aangelegenheden zou geweest zijn als het in deel één had gestaan. Wij zullen met ons land uiteraard de vraag steunen om de rol van de sociale partners in deel één op te nemen.

Vous voyez qu'il s'agit de réécriture de textes, de points particuliers ou d'exigences très spécifiques d'un ou de plusieurs États membres de l'Union européenne. Normalement, on doit pouvoir résoudre ces problèmes, même si, sait-on jamais, certaines délégations peuvent avoir d'autres motivations telles que des élections par exemple. Ce n'est pas le cas chez nous mais cela peut l'être dans d'autres pays membres. Il pourrait être difficile de trouver un compromis car on se servirait du Conseil européen dans une campagne électorale en cours.

Cela me permet de parler du sommet informel avec les chefs d'État et de gouvernement en particulier et qui traitera de dossiers socio-économiques, notamment des marchés financiers. Un projet de conclusion a été préparé par Ecofin et ne devrait pas poser de grands problèmes vu qu'il reprend la plupart des conclusions portant entre autres sur la volonté d'une plus grande transparence des marchés financiers.

Le but de la présidence est aussi de parler de la préparation du sommet de Bali au sujet du prochain volet de Kyoto, c'est-à-dire comment arriver à une diminution des émanations de CO₂ sur la base de ce qui a été convenu lors du dernier Conseil européen. Il y a du travail à faire.

Le président de la Commission et moi-même participerons à une réunion bilatérale sur la question posée à certaines autorités belges au sujet de la reprise de capacités sidérurgiques dans notre pays.

Je réglerai cela par un contact bilatéral car c'est la Commission qui a le pouvoir de décision en cette matière.

Ensuite, nous aurons une discussion sur la stratégie de Lisbonne, même si ce point devra aussi être discuté lors du sommet du printemps. De notre côté, nous allons plaider pour une méthode de travail beaucoup plus contraignante que celle qui existe aujourd'hui. La méthode actuelle consiste en la comparaison de résultats entre les différents États membres de l'Union européenne et, contrairement aux chantiers du marché intérieur ou de l'euro, il n'y a pas de moteur qui fait vraiment avancer les choses.

Lors de la création du marché intérieur, il y avait une reconnaissance mutuelle des normes dans les différents États membres de l'Union européenne. Ce fut également le cas pour l'euro, avec le Pacte de stabilité et de croissance qui était contraignant dans le sens où il fallait, par exemple en ce qui concerne le déficit de l'État, atteindre moins de 3% pour entrer dans la zone euro ou, à terme, 60% de la dette publique.

Dans le cadre de la stratégie de Lisbonne, il existe bien des objectifs, mais ils ne sont pas contraignants. Il s'agit uniquement de la comparaison de tableaux rassemblés dans un rapport publié au sein de l'Union européenne.

La semaine dernière, notre plan de réforme de la stratégie de Lisbonne comprenant les résultats 2007 et les projections 2008 a été approuvé au sein du comité de concertation État fédéral et Régions. Entre-temps, il a été déposé auprès des instances de l'Union européenne. Dans les mois qui viennent, la Commission procèdera à une analyse critique des plans de réforme déposés par les États membres.

Mais il n'existe pas de pression pour faire avancer les choses au sein de la stratégie de Lisbonne.

Je reprendrai donc certainement cette idée, cette analyse critique de la stratégie de Lisbonne. J'affirmerai alors qu'elle reste positive et nécessaire, mais qu'il conviendrait d'aller plus loin, particulièrement dans les pays membres de la zone euro pour qui la stratégie socio-économique est importante et doit rester cohérente entre tous les membres.

Ziedaar, mijnheer de voorzitter, de twee grote themata en de voornaamste agendapunten die aan de orde zijn. Ik zeg nogmaals dat het een informele top is en dat had u al gemerkt, want anders zouden we ons niet naar Lissabon begeven, maar in Brussel blijven.

Ten tweede, het essentiële is het sluiten en het

formeel goedkeuren van de teksten die door de juristen zijn klaargemaakt na de resultaten die we op de top van juni hebben bereikt.

Herman De Croo, voorzitter: We vatten de debatten aan.

Eerst geef ik het woord aan de heer Mahoux, die gisteren samen met ons in Lissabon was, net zoals de heren Ducarme en Deseyn trouwens. Ik zal eerst een vijftal sprekers het woord geven en dan de eerste minister laten antwoorden. Als eerste krijgt de heer Mahoux het woord, vervolgens krijgen we mevrouw De Vits, de heer de Donnea, mevrouw Snoy, de heer Verherstraeten, mevrouw Muylle en dan mevrouw Dieu.

01.02 Philippe Mahoux (PS): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, nous rentrons de Lisbonne où se tenait une réunion de la COSAC. Nous avons eu l'occasion de prendre le pouls de différents parlementaires mais aussi de la présidence portugaise. J'ai le sentiment que la volonté de cette dernière est d'aboutir au sujet de la CIG et d'arriver à une conclusion. Toutefois, il faut avouer – vous venez de l'expliquer clairement – qu'il existe divers signaux, notamment négatifs.

Nous pouvons craindre que le processus du traité constitutionnel ne se répète à un moment ou à un autre.

(...): ...

01.03 Philippe Mahoux (PS): Vous parlez d'Echternach. C'est plus que cela! S'il s'agissait de faire trois pas en avant et deux pas arrière, cela irait encore! Ici, ce n'est pas tout à fait le cas!

On peut donc penser que certains vont utiliser la même tactique que celle déjà appliquée lors du processus du traité constitutionnel. Ainsi, ils vont faire en sorte qu'un accord puisse être trouvé au sujet de la CIG à l'occasion du sommet européen tout en brandissant de manière systématique la menace du référendum afin d'essayer d'obtenir certaines concessions. Il faut donc que chacun soit conscient de l'attitude de certains pays. Et il apparaît que ces éléments sont souvent mis en avant au niveau de la Grande-Bretagne, même si, pour le moment, ce sont les revendications polonaises qui sont les plus prégnantes. Toutefois, ce pays ne représente peut-être pas la menace la plus importante pour le traité modificatif.

Cela dit, en ce qui concerne le compromis de Ioannina, dans le cadre du traité, la position que vous défendez est celle que nous soutenons. Il en va de même pour ce qui concerne les partenaires sociaux et leur rôle.

Je voulais émettre ces remarques au sujet des obstacles qui seront rencontrés malgré l'attitude très volontariste adoptée par la présidence portugaise.

J'en arrive à la question climatique et la préparation de la réunion de Bali dont vous avez parlé. Je me permets d'insister sur la nécessité absolue de trouver un accord au sujet de réchauffement climatique.

Dans l'état actuel des choses, pour la Belgique et pour Liège en particulier, nous pouvons vous remercier de la négociation que vous allez mener avec la Commission européenne. Cette dernière, des plus compétentes en la matière, s'avère absolument indispensable. Il s'agit d'un élément fondamental sur le plan économique et sur le plan de l'emploi.

L'élément suivant dont je veux parler, parce que la présidence portugaise l'a fortement mis en exergue, concerne les relations extérieures. La présidence portugaise insiste sur trois points.

Le premier, l'Euroméditerranée, présente un élément quelque peu ambigu: la relance du processus euroméditerranéen, conformément à la déclaration de Barcelone et face à cette initiative, les déclarations du président français Sarkozy voulant relancer une collaboration euroméditerranéenne, dont la France assurerait le leadership. À cet égard, une clarification s'impose, d'autant plus que les pays nordiques ont déclaré être parties prenantes d'un accord euroméditerranéen et d'une relance.

Le deuxième élément est celui de la problématique des négociations entre l'Europe et l'Afrique. Si je ne peux m'empêcher de souligner combien il importe de relancer la coopération entre l'Union européenne et l'Afrique, je mets en parallèle la négociation relative aux APE, qui se déroule actuellement, entre la Commission et certains partenaires segmentés, avec une logique qui ne correspond pas du tout à la défense des intérêts de la partie la plus faible, c'est-à-dire des pays africains. Pour moi, il y a une contradiction entre les négociations qui se mènent sous la houlette du commissaire Mendelsohn et la volonté des institutions européennes et de la présidence portugaise en particulier de relancer le

processus d'espace eurafricain et de négociations eurafricaines.

Quant au troisième élément de mon intervention, j'ai déjà eu l'occasion de l'exposer mais je tiens également à le faire ici de manière à ce que notre gouvernement défende lui aussi ce point de vue. Je souhaite que l'Union européenne ait face à la junte birmane et à la répression qui existe en Birmanie une attitude tout à fait nette et tranchée; on ne peut accepter ce qui s'y passe. Le sommet informel de Lisbonne doit être l'occasion de préciser à nouveau au niveau de l'Union européenne l'opposition totale à la junte birmane ainsi qu'à tout ce qui a déjà été fait jusque maintenant. Il faut manifester la volonté de prendre des mesures concrètes qui empêchent précisément cette junte birmane d'exercer cette répression intolérable à l'égard des opposants pacifiques qui souhaitent simplement l'instauration d'une démocratie dans leur pays.

01.04 Mia De Vits (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, ik wil beginnen met een vaststelling. Ik geloof dat wij gerust mogen zeggen dat diegenen die de grondwet hebben verworpen niets meer hebben gerealiseerd met de voorliggende tekst. Wij staan op dit ogenblik voor een onleesbare tekst. Op bepaalde punten – we zouden dat kunnen analyseren – is er zelfs achteruitgang. Kortom, de verwerping heeft niets opgeleverd. Gelet op de politieke situatie vandaag heeft het weinig zin om de analyse te maken over de punten waar er een achteruitgang is. In de huidige omstandigheden zal het reeds formidabel zijn als we de voorliggende tekst erdoor krijgen.

De Top riskeert vooral in de belangstelling te komen met de problematiek van de zetels. Er is het rapport Lamassoure-Severin over de zetelverdeling dat het Parlement heeft goedgekeurd ondanks zware tegenkanting onder meer, maar niet alleen, van Italië. Ik ga het daarover niet hebben. Ik wil alleen maar de boodschap meegeven dat het belangrijk is voor de toekomst dat er geen verdere vermindering is van het aantal Belgische zetels. Men moet vermijden dat men een mathematische formule zou inschrijven die tot gevolg heeft dat België bij nieuwe toetredingen verder zetelverlies zou lijden. Mijnheer de eerste minister, u hebt in Nice twee bijkomende zetels voor België afgedwongen. Het zou spijtig zijn mocht er geen politieke oplossing uit de bus komen die ons in de toekomst vrijwaart van nog verder zetelverlies.

Mijnheer de eerste minister, ik vind het heel positief dat u de eis van het Europees Vakverbond

wilt steunen om de sociale dialoog die verdwenen is uit het hoofdstuk over de democratische principes, daarin opnieuw te laten opnemen indien de gelegenheid zich enigszins voordoet. Het opnieuw opnemen van de sociale dialoog in de principes is meer dan alleen maar een symboliek. Sociale dialoog is een van de belangrijkste pijlers van ons democratisch bestel. Ik zie niet goed in waarom de sociale gesprekspartners uit dat hoofdstuk zijn weggelaten als men de kerken wel vermeldt als pijler. Ik vind dat het meer is dan een symboliek en ik vind het belangrijk dat u dat wilt verdedigen in naam van de Belgische regering.

Ik wil dat u erop aandringt dat de plechtige afkondiging van het charter van de grondrechten in het Europees Parlement zou kunnen plaatsvinden vóór de ondertekening – hopelijk in december – van het hervormingsverdrag zelf.

Dan heb ik nog een concrete vraag in verband met de tekst van de Europese Commissie die voorligt ter voorbereiding van die informele top over het zogenaamde Lissabonproces. Die tekst van de Commissie houdt helemaal geen rekening met en beantwoordt niet aan de verwachtingen van het Duitse, het Portugese en het Sloveense voorzitterschap. Er is een vergadering geweest van de ministers van Sociale Zaken en van Tewerkstelling, die erop aandringen dat de sociale aspecten opnieuw opgenomen zouden worden. Behalve het feit dat de Commissie het uitsluitend heeft over de flexizekerheid, meen ik dat het gepast en belangrijk is dat wij die sociale aspecten – zowel in termen van aangepaste sociale bescherming als van kansengelijkheid en ook sociale rechten op wereldvlak – op de agenda zouden krijgen. Mijn vraag aan u, mijnheer de eerste minister, is of u bereid bent de conclusies van de trojka van Duitsers, Portugezen en Slovenen die op de informele Raad van Ministers van Sociale Zaken naar voren werden geschoven, eveneens ter sprake te brengen op de Europese Raad?

Ten slotte, is er – u hebt het ook aangehaald – het punt van de regulering van de financiële markten. Uit de discussie die wij daarover hebben gehad met commissaris McGreevy in het Europees Parlement, blijkt dat de Commissie dat heel erg relativeert: er moet eigenlijk niks gebeuren, want wij zijn daarvan gespaard gebleven. Tot nu toe hebben wij inderdaad in Europa de gevolgen niet gezien, maar wij zien wel dat er om de twee of drie jaar crisissen zijn op de financiële markten. Wij zien ook dat op die financiële markten veeleer kortetermijnstrategieën en winst primeren en dat bij de bedrijven duurzame investeringen,

investeringen in nieuwe technologieën, investeringen in vorming eigenlijk op de achtergrond geraken.

Ik weet ook dat op de Eurogroep de problematiek van een evenwichtiger verdeling van de groei en een betere koopkrachtontwikkeling aan de orde is. Ook in dat verband heb ik een vraag aangaande heel de regulering van de financiële markten, die noodzakelijk is. Ziet de premier de mogelijkheid om die punten, koopkrachtontwikkeling, duurzame investeringen in plaats van kortetermijnstrategieën gericht op winst – soms woekerwinsten –, op de Europese Raad aan de orde te brengen?

01.05 François-Xavier de Donnea (MR): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, je vais intervenir sur un nombre limité de points car, pour l'essentiel, je suis tout à fait d'accord avec vous et avec les stratégies du gouvernement belge en la matière.

Je voudrais revenir sur le nombre de sièges au Parlement européen.

La sagesse veut qu'on essaie de limiter ce nombre de sièges que ce soit à 750 ou 755 – on peut avoir un débat sur ce point. Nous devons éviter que ce Parlement européen devienne une espèce d'assemblée du congrès du parti communiste chinois avec plus de 1.000 membres – je crois même qu'ils sont 2.000 membres. Nous devons avoir le courage de dire...

01.06 Philippe Mahoux (PS): (...)

01.07 François-Xavier de Donnea (MR): Monsieur Mahoux, je me suis déjà rendu cet été au Parlement européen. Dans les années 89, 90 et 91, on se battait déjà pour une minute ou deux de temps de parole. C'était tout à fait surréaliste. Aujourd'hui, je suppose qu'on se bat pour trente secondes de temps de parole et bientôt pour dix secondes. Beaucoup plaident pour qu'on reste dans des normes raisonnables!

Par ailleurs, j'attire votre attention sur le fait que l'hémicycle du Parlement européen à Bruxelles est limité à 816 places. Cela pose un problème.

On pourrait évidemment faire comme le Parlement anglais et avoir moins de places assises que de membres, en tablant sur un absentéisme et en spéculant sur le fait que tous les membres ne seront jamais présents en même temps. Je doute que cette attitude soit acceptée sur le plan des principes par beaucoup d'États européens. Dès lors, j'estime que nous devons

soit essayer – si c'est possible mais on se rend compte en entendant Mme De Vits des difficultés que cela va causer chez nous – de limiter le nombre de parlementaires européens à moins de 800, soit réfléchir à ce que nous allons faire pour maintenir les activités du Parlement à Bruxelles.

La liste des pays susceptibles d'entrer dans l'Union peut s'établir comme suit: la Croatie, la Serbie, la Bosnie-Herzégovine, le Monténégro, la Macédoine, l'Albanie, le Kosovo peut-être un jour s'il devient indépendant, la Moldavie et je crois aussi l'Ukraine – je ne vois en effet pas pourquoi cet État ne pourrait pas un jour entrer dans l'Union européenne –, sans parler de la Turquie dont, à tort ou à raison, l'adhésion semble aujourd'hui plus aléatoire mais qui pourrait quand même faire un jour partie de l'Union.

On remarque donc que, même en serrant au maximum le nombre de places au Parlement pour ces nouveaux participants, ne fût-ce qu'à cause de l'importance de l'Ukraine, le nombre dépassera facilement les 816, voire les 850.

Monsieur le premier ministre, je vous l'ai déjà dit, mais vous n'aurez plus l'occasion de régler le problème en tant que premier ministre et ce sera peut-être dans d'autres fonctions: il est urgent que le gouvernement belge se pose la question de savoir comment maintenir les activités du Parlement européen à Bruxelles, sachant que le plafond des 816 membres sera fort probablement crevé.

Je vous rappelle que, lorsque nous étions ensemble au gouvernement, entre 1985 et 1988, j'ai signé en 1987 le certificat d'urbanisme pour ce qu'on dénommait pudiquement à l'époque un centre de congrès et qui est devenu le Parlement européen. J'ai signé ce certificat avec deux collègues, le regretté Jean-Louis Thys et M. Bascour. C'est en 2003, lorsque je suis redevenu président de l'exécutif bruxellois, distinct alors du gouvernement fédéral, que j'ai finalisé les permis de bâtir pour le bâtiment D3-D4. Vous le savez puisque nous y avons travaillé ensemble.

Ainsi, il a fallu seize ans entre le moment où, ayant reçu M. Detremmerie et M. Davignon qui présentaient un projet de centre de congrès, j'ai signé le permis d'urbanisme et le moment où j'ai finalisé le D4-D5, après deux ans de négociations avec un échevin écolo de la commune d'Ixelles – il avait des états d'âme – et des comités de quartier afin d'éviter des recours au Conseil d'État, bien sûr.

Si nous voulons donc être prêts avec un hémicycle susceptible d'accueillir un Parlement européen composé de plus de 816 députés, le nouveau gouvernement devra se mettre à la tâche immédiatement. Il devra entamer des négociations difficiles avec la Région bruxelloise et avec la Ville de Bruxelles. En effet, chaque député bruxellois a son opinion sur ce qu'il convient de faire, notamment du site de la gare de Schaerbeek-Formation; chaque échevin ou conseiller communal de la Ville de Bruxelles a son plan. Ce ne sera donc pas une mince affaire de mettre tout le monde d'accord.

Dès à présent, nous devons avoir le courage de reconnaître que le problème va se poser. Nous devons nous y attaquer et tenter d'arriver à un accord avec la Région et la ville en vue de développer une fonction européenne pour le Parlement qui doit évidemment être lié à un centre de congrès. Nous n'allons bien sûr pas construire un hémicycle uniquement pour le Parlement européen mais les centres de congrès manquent à Bruxelles. Il faut coupler ces deux fonctions sur un site relié aux sites européens par une liaison ferroviaire. Il semble que le site de Schaerbeek-Formation soit le plus adéquat. Je ne suis pas opposé au fait d'y aménager un stade de football ou autre. En effet, il ne faut pas perdre de vue que c'est un site de 100 hectares, c'est l'équivalent de Sint-Josse-ten-Noode! On peut y faire beaucoup de choses; le développement d'une fonction à vocation de Parlement européen sur ce site n'empêche en rien la création d'un stade football, de logements, de commerces ou de tout ce dont les différents échevins, députés régionaux bruxellois ou ministres bruxellois rêvent dans leurs rêves les plus fous.

Je tiens simplement à tirer la sonnette d'alarme. Si on ne commence pas maintenant, on n'aboutira jamais. Heureusement, vous savez qu'il y a un "stok achter de deur" qui n'a jamais été employé mais qui figure dans la loi spéciale de 1989 sur la Région bruxelloise. Si la Région fait obstacle, dans le domaine de l'urbanisme et des travaux publics, au développement de la fonction internationale de Bruxelles, l'État fédéral peut appliquer une hiérarchie des normes. Il faut que la Région sache que, dans l'intérêt national, le gouvernement fédéral ne peut pas tolérer que l'on ne puisse pas se mettre rapidement d'accord sur une façon de sauver la présence du Parlement européen à Bruxelles.

Le centre de Strasbourg peut recevoir plus de 800 députés car il a, dans son infrastructure, un hémicycle réversible qui lui permet d'accueillir soit

plusieurs milliers de congressistes, soit plus d'un millier de parlementaires européens.

Monsieur le premier ministre, je sais que d'autres vous ont également sensibilisé à ce sujet. Nous n'en avons pas beaucoup parlé publiquement jusqu'à présent. En avril, j'ai eu l'occasion de questionner amicalement M. Van Quickenborne sur la question, étant donné qu'à l'époque c'est lui qui était venu représenter le parlement. Il s'agit d'une affaire sérieuse et nous devons vraiment nous retrousser les manches et nous y attaquer.

J'en viens au second point de mon intervention. J'ai écouté avec intérêt l'exposé de M. Mahoux et je suis tout à fait favorable à l'idée de relancer l'Euromed. Cependant, il faut être réaliste; tant que le problème israélo-palestinien ou israélo-arabe ne sera pas résolu, ce processus sera plombé, sauf peut-être avec l'un ou l'autre pays du Maghreb avec lesquels il y a moyen d'avancer plus rapidement. Si on veut relancer le dialogue Euromed, il faut d'abord continuer à faire pression sur les "partenaires" de ce conflit israélo-palestinien pour qu'il y ait une solution en Palestine et en Israël.

Enfin, je soutiens totalement la remarque de M. Mahoux sur la Birmanie. M. Roelants du Vivier au Sénat et moi-même à la Chambre déposons d'ailleurs des résolutions très fermes en la matière. Je ne peux donc qu'appuyer M. Mahoux lorsqu'il vous demande la même fermeté sur ce point au sein du Conseil européen.

J'ajouterai que le MR vous soutient dans toutes les démarches que vous entreprendrez pour obtenir les accords européens nécessaires à l'accroissement de la capacité de la sidérurgie liégeoise, cela va de soi.

01.08 Nathalie Muylle (CD&V - N-VA): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, ik denk dat het kader en het belang van de top in Lissabon reeds door de collega's geschetst zijn. Sta mij toe het debat wat te verruimen en een paar algemene beschouwingen in het debat in te brengen. Voor mijn partij is het momenteel belangrijk om te zien in welke mate er al dan niet afgeweken is van het mandaat dat de Europese Raad het IGC in juni gegeven heeft. Aan de hand van enkele voorbeelden zou ik een toetsing willen doen, met de teksten die nu voorliggen.

Een eerste punt is al aangehaald, namelijk de problematiek van het voorzitterschap en vooral ook de verhouding met de voorzitter van de Commissie en de hoge vertegenwoordiger van het

gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. Sommigen spreken in dat verband van parallelle besluitvormingscircuits. Veel zal natuurlijk afhangen van de man of vrouw in kwestie. Welke garanties zijn er dat de Europese instellingen - toch een enorm belangrijk punt - niet buitenspel gezet zullen worden?

Een ander punt is de problematiek van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. In de teksten die vandaag voorliggen, blijft het een aparte status behouden, zeker ten opzichte van de andere beleidsdomeinen. Voor velen en naar ik denk ook voor u, mijnheer de eerste minister, is het buitenlands en veiligheidsbeleid altijd een belangrijke katalysator geweest voor de verdere Europese integratie. Wanneer ik de teksten zie met de ingebouwde besluitvorming, kan ik mij toch niet van de indruk ontdoen dat we meer en meer evolueren naar een intergouvernementele unie waarin het zwaartepunt bij de lidstaten komt te liggen en niet meer bij de Commissie als motor van een verdere Europese integratie. Duidelijk is ook de kritiek die van het Europees Parlement gekomen is, dat in heel die materie geen enkele bijkomende bevoegdheid heeft gekregen.

Een ander punt is de vraag waar we heen moeten met het Europees project. We staan, zoals terecht werd aangehaald, op minder dan twee jaar voor de Europese verkiezingen. Met welk project gaan we naar de kiezer? We mogen niet overdrijven maar een Europese grondwet zou toch een belangrijke psychologische opsteker geweest zijn. Een nieuw groot verdrag komt er niet. Mijn vraag betreft vooral intern de sensibilisering, de communicatie en de informatie. Dat is een punt. Een ander punt is hoe het nu verder moet. Ik denk dat het duidelijk is dat we verder moeten met een methode van zeer concrete projecten die we moeten realiseren en waarvan de Europese burger ook duidelijk de liefst positieve gevolgen ondervindt. We moeten dan ook de moed en de durf hebben om die positieve gevolgen op het conto van de Europese Unie te schrijven. We zullen het debat hier niet opnieuw voeren. Hoe dan ook hebben we dat in het verleden te weinig gedaan.

Ik denk ook dat de methode van besluitvorming hierin cruciaal is. Wanneer gaan wij de eerste voorbeelden zien van de versterkte samenwerking of moeten wij meer werken met punctuele verdragen? Dit laatste zou kunnen in het kader van klimaat- en energiebeleid. Wij hebben de discussie daarover hier al eens gevoerd. Waarom zou het ook niet kunnen in het kader van het

ruimtevaartbeleid?

Ook wanneer wij kijken naar het defensiebeleid, zoals het thans in de teksten is opgenomen, kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat daar vooral een academisch debat wordt gevoerd, veel meer dan een werkelijke overdracht van soevereiniteit. Er is op dat vlak toch nog een lange weg te gaan.

Een ander punt is heel de problematiek rond de verdieping van de Unie. Dit is de eerste, noodzakelijke stap naar een efficiënte werking van een grotere Unie. Ook deze maatregel is er niet echt gekomen. De hervorming van de instellingen en de besluitvorming zijn voorwerp van moeilijke, technische onderhandelingen en dito oplossingen. Wij werken nog tot 2014 voort met de methodes van Nice en wij kennen heel de problematiek van de overgangperiode van 2014 tot 2017 en de weinig transparante besluitvorming die hieraan ten basis ligt. Ook de discussie rond de zetelverdeling in het Europees Parlement, die is aangehaald door de collega's, is daarvan een uitstekend voorbeeld.

Laat hierover alstublieft geen misverstanden bestaan: ik denk dat het belangrijk is dat er een nieuwe stap is gezet. Mijn partij is ook altijd voorstander geweest van verdere integratie. Wij denken ook dat er vandaag een potentieel aanwezig is om een nieuw elan te geven aan de Unie. Ik denk dat het belangrijk is dat dit potentieel wordt benut en het beste op tijd want – het is reeds gezegd – in minder dan twee jaar tijd zijn er Europese verkiezingen en het lijkt mij belangrijk dat de Europese burger zijn geloof in het Europese verhaal niet verliest.

Herman De Croo, président: Madame Snoy, vous étiez pressée; je vous donne la parole.

01.09 Thérèse Snoy et d'Oppuers (Ecolo-Groen!): Monsieur le président, veuillez excuser mon insistance mais je dois me rendre à la commission de l'Intérieur pour y poser une question.

Herman De Croo, président: Et la presse qui considère que le Parlement ne travaille pas suffisamment...

01.10 Thérèse Snoy et d'Oppuers (Ecolo-Groen!): Nous, nous travaillons beaucoup.

Monsieur le premier ministre, je voudrais poser deux questions au nom de mon groupe Ecolo-Groen.

Premièrement, nous nous joignons à la question de M. Mahoux et nous désirons savoir quelle position la Belgique défendra en ce qui concerne la conclusion des accords APE avec les pays ACP.

Nous avons reçu hier, avec des délégués du Parti socialiste et du sp.a, des représentants des pays africains et des ONG qui s'inquiètent fortement de la conclusion de ces accords et surtout de l'aspect antidémocratique ou adémocratique de cette conclusion. La Commission a bien un mandat mais au fond, elle ne demandera ni au Parlement européen ni aux parlements nationaux de ratifier ces accords. Selon nous, il s'agit de la première critique fondamentale à formuler au sujet de ces accords.

Je pourrais aussi développer les critiques sur le fond de ces accords mais ce n'est pas le lieu.

Par conséquent, nous vous demandons avant tout de défendre le fait que les parlements nationaux devraient être associés à la conclusion de ces accords plutôt que de les ratifier a posteriori ou ne pas les ratifier du tout.

Deuxièmement, vous allez tenir un dialogue singulier avec le président de la Commission en ce qui concerne les quotas de CO₂ de la Belgique.

Notre groupe s'inquiète des performances de la Belgique au niveau des engagements du Protocole de Kyoto. Nous émettons actuellement 147 millions de tonnes par an alors que l'objectif est fixé à 132 millions de tonnes. Nous sommes donc en situation difficile pour atteindre ces objectifs de Kyoto d'ici 2010, 2012.

Par ailleurs, la Belgique a déposé un plan d'allocations 2008-2012 qui fixe des quotas pour toutes les entreprises grosses émettrices de CO₂. Le total est supérieur aux émissions vérifiées de 2005. La Commission nous a donc déjà sanctionnés en demandant que nous baissions de 7,5% notre demande.

Négocier aujourd'hui pour revoir à la baisse les exigences et nos performances en matière de réduction des émissions de gaz à effet de serre nous paraîtrait un réel recul et quelque chose d'extrêmement dangereux à terme pour notre économie.

Nous pensons que des solutions existent pour maintenir la phase à chaud à Liège tout en respectant – et en étant ambitieux – les objectifs de Kyoto. Notre groupe réfléchit et défend une

position que vous pouvez d'ailleurs peut-être suggérer au niveau européen. Elle consisterait à faire approuver par l'Union européenne la réduction à réaliser pour les grands secteurs industriels, secteur par secteur, ce qui rendrait la concurrence intersectorielle et intrasectorielle beaucoup plus saine. La tonne de CO₂ s'échangerait au même prix. Pour les autres secteurs, nous plaillons aussi pour qu'il y ait des chiffres par pays. Les chiffres par secteur croisent les chiffres par pays.

Si nous pouvons comprendre que renoncer à cette phase à chaud à Liège ne resterait pas sans conséquence fâcheuse sur l'emploi, nous estimons qu'il existe d'autres moyens de demander à Mittal de financer les émissions de CO₂ plutôt que de les lui accorder gratuitement.

Les entreprises peuvent elles-mêmes ou au sein du secteur réaliser des échanges de droits de CO₂. Nous ne voulons donc pas que la Belgique réduise ses ambitions. En effet, la question de la lutte contre le changement climatique est beaucoup trop importante pour qu'on puisse se permettre d'être le mauvais élève de l'Europe.

Herman De Croo, voorzitter: Ik geef het woord aan de heer Lambert.

01.11 Camille Dieu (PS): Monsieur le président, monsieur le premier ministre...

Herman De Croo, président: Madame Dieu, vous confondez!

01.12 Camille Dieu (PS): Monsieur le président, veuillez m'excuser, j'avais compris Mme Dieu.

Herman De Croo, président: Il est difficile de vous confondre avec M. Lambert, chère madame!

01.13 Geert Lambert (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, ik begrijp de verwarring met mijn goddelijk lichaam.

U zult het mij niet kwalijk nemen als ik u zeg dat ik het hele debat op een nogal bizarre manier zie evolueren. De zetelverdeling in het Europese Parlement is vanzelfsprekend bijzonder belangrijk, laat daarover geen twijfel bestaan. In de Belgische context zal men ook nog wel de nodige discussies voeren over die zetelverdeling, maar ik wil nog een veel fundamentele vraag stellen. In welke mate kan de huidige ontslagnemende regering straks op een top een zeer fundamenteel ontwerpverdrag goedkeuren? Ik heb mijn bedenkingen daarbij.

Vorige week heb ik in de Senaat een schitterende discussie gehad over de urgentie en over de mogelijkheden die de Kamer en de Senaat hebben, als de takken van de wetgevende macht. Ik stel alleen maar vast dat een ontslagnemende regering vandaag bijzonder fundamentele spelregels bepaalt die op Europees niveau worden afgesproken. Er zijn collega's die reeds hebben gezegd dat het een stap achteruit is ten opzichte van het grondwettelijk verdrag. Ik heb het plezier gehad om in de periode-Delors, waarin Europa in een euforie verkeerde, een medewerker te zijn geweest van een Europees parlements lid. De euforie is echter omgeslagen in een eurofobie en een angst voor de Europese Unie. Een van de redenen is volgens mij zeer duidelijk het veel te lakse omgaan van de nationale parlementen, en zelfs van het Europese Parlement, met de Europese besluitvorming.

Wij stellen vandaag vast dat er regeringen zijn die zeggen dat zij het verdrag misschien nog niet zullen goedkeuren, omwille van de zetelverdeling en dat zij daarover nog wensen te debatteren, terwijl wij ondertussen alles laten begaan, omdat wij vinden dat het allemaal schitterend is, terwijl de regering ontslagnemend is. Ik heb daarbij toch mijn bedenkingen.

Ik geef u een heel concreet voorbeeld en ik vraag u of wij daarbij niet eens vijf minuten langer moeten stilstaan.

Ik verwijs naar artikel 24 van de ontwerp tekst. Ik gruwel ervan. Het gaat over een van de mooie discussie die de laatste jaren in het Europese Parlement zijn gevoerd, met name over de gegevensverstrekking van vliegtuigpassagiers. Het Europese Parlement heeft daarover discussies gevoerd en heeft gezegd dat het niet zomaar aanvaardbaar is dat Europa alle persoonlijke gegevens zou verstrekken, zoals het antwoord op de vraag of een passagier een koosjere maaltijd heeft besteld. Mijnheer de voorzitter, u zult het mij niet kwalijk nemen dat ik ervan gruwel dat een Amerikaan zou weten hoeveel ik eet tijdens een vlucht. Dat staat nu in dit verdrag als een aangelegenheid waarover niet meer door het Parlement beslist moet worden. Het Europese Parlement heeft moeilijk gedaan, dus nemen wij het af en keuren wij het hier stoemelings goed.

In de beginselstukken van regeerakkoorden die men eventueel zou kunnen goedkeuren na een toekomstige regeringsvorming, lees ik dat men toch wat meer aandacht wil voor de bescherming

van de persoonsgegevens. Ik verwijs naar het deel Justitie, dat onlangs werd afgesloten, als het al afgesloten is natuurlijk.

De partijen die momenteel een regering aan het vormen zijn, zeggen dat dit belangrijk is, terwijl wij hier zouden toelaten dat men in een Europees verdrag plots... Het is toch een fundamenteel recht van een parlement om rechten en vrijheden te bewaren. Als het Europees Parlement geen rechten en vrijheden meer gaat observeren, waarom verkiezen we dan nog volksvertegenwoordigers? Waarmee zijn we dan nog bezig?

Europa zegt neen. Zij wil daarvan een exclusieve bevoegdheid maken van de Raad. Ik heb er mijn bedenkingen bij dat we hierover zomaar een heel lichte discussie kunnen voeren. Ik vind niet dat een regering in lopende zaken zomaar een verdrag kan goedkeuren.

Ik ga over één bijkomend punt iets zeggen, omdat ik dat ook wel fundamenteel vind. Het energiedebat heeft ons beziggehouden in de verkiezingsstrijd, de ene partij al meer dan de andere en de ene partij is er ook meer voor beloofd geworden dan de andere. Ik merk dat drie landen – Oostenrijk, Duitsland en Ierland, als ik mij niet vergis – zich in heel deze intergouvernementele discussie afvragen waarom er nog geen woord over Euratom is gezegd. Euratom is een verdrag van zovele jaren oud waaraan niets is gewijzigd. Ik stel alleen vast dat het hele energievraagstuk in de decennia dat Euratom bestaat, wel fundamenteel is gewijzigd. We gaan nu over naar een nieuw verdrag, maar van Euratom blijven we af.

Ik nodig u uit om naar de site te gaan. Ik heb een tijdje geleden met een pak parlementsleden uit andere Europese lidstaten een voorstel gelanceerd, Eurenw, om ook een verdrag te maken over hernieuwbare energie. Ik merk dat bepaalde lidstaten het niet slecht zouden vinden om ook Euratom te herzien en middelen te gaan besteden aan hernieuwbare energie, maar toch zal de IGC straks van Euratom geen punt maken. Ik ben ervan overtuigd dat ook daarover de huidige partijen die met de regeringsvorming bezig zijn, aardig wat te zeggen zouden kunnen hebben. Ik gruwel van wat ze zeggen, maar ik vind nog altijd dat dit mee het debat zou moeten kunnen vormen, met het oog op die Europese top.

Vanzelfsprekend is de zetelverdeling belangrijk, maar laat ons stoppen om als politici – ik wil niet de populistische toer opgaan – enkel en alleen te

spreken over twee zeteltjes meer of minder voor België. Ik weet dat het belangrijk zal zijn. Ik had gewenst dat de huidige onderhandelaars er niet over zouden moeten debatteren, want het zal het communautair discours nog wel wat bemoeilijken. Ik zeg het nogmaals. Die zetelverdeling is belangrijk, maar ik denk dat er toch wel fundamenteelere zaken zijn, beginnend met de vraag of een regering in lopende zaken zo iets wel kan goedkeuren.

01.14 Camille Dieu (PS): Monsieur le président, si j'ai souhaité prendre la parole après M. Mahoux, c'est en raison d'une réunion des socialistes européens, à laquelle j'ai assisté à Lisbonne jeudi et vendredi derniers. Trois absences remarquées: la Hollande, la Pologne et la Grande-Bretagne. Mais je puis vous assurer que tous les autres pays présents auraient approuvé la position que vient de défendre le premier ministre, à savoir ne pas accepter la clause de Ioannina dans le traité ou encore revoir la position de la concertation sociale et la place des partenaires sociaux de manière plus horizontale que ce qui figure aujourd'hui dans le traité après le travail des experts juridiques.

Cela dit, on a aussi évoqué la charte des droits fondamentaux dont personne n'a parlé jusqu'à présent. Si on peut espérer la retrouver qui dans une proclamation solennelle, qui dans un journal officiel, etc., on peut néanmoins regretter l'opt-out britannique en la matière, engendrant deux sortes de citoyens au niveau de l'Europe. Ce point a été longuement débattu.

Les socialistes présents regrettaient que le souffle de la convention soit passé, qu'il y ait moins de volonté d'Europe politique. Le traité ne parle plus de ministres, ni de lois, ni de lois-cadres. Tout ce qui pouvait faire ressembler l'Europe à un État, même fédéral ou fédéré, a été éliminé. Vous vous souviendrez avoir suggéré à un moment donné, monsieur le premier ministre, que ceux qui voulaient aller plus loin pour un projet d'une Europe politique, un projet plus intégré, puissent le faire. Apparemment, d'après ce que nous avons pu comprendre, ceci n'existe pas réellement dans le texte. Dès lors, nous nous interrogeons à ce sujet également.

Par rapport à la stratégie de Lisbonne, la présidence portugaise a vraiment montré sa volonté d'allier les trois piliers initiaux de la stratégie: le social, l'économique et l'environnemental. Chaque orateur qui s'est exprimé estimait que si la politique ne s'acheminait pas davantage vers le social en termes de "flexicurité", il ne resterait que la

flexibilité sur la table. Si nous désirons voir nos entreprises se développer dans un marché intérieur qui fonctionne bien, qui se positionne bien par rapport au marché mondial, il est évident que nous souhaitons voir des travailleurs posséder un emploi et, qui plus est, un emploi décent.

À cet égard, nous étions unanimes. Nous pensions que c'était une question de moyens financiers, une question de ressources.

Comment voulez-vous mener des politiques sociales à partir du moment où, par exemple, beaucoup de pays diminuent les impôts à chaque élection? Comment alors financer l'État, les services publics, la sécurité sociale en abaissant constamment les charges sociales? Ce fut réellement un sujet de grande préoccupation entre nous.

Un dernier point, monsieur le premier ministre: nous apprécions beaucoup que vous souhaitiez discuter et soutenir la demande de Jean-Claude Marcourt, au niveau wallon, pour la réouverture d'Arcelor-Mittal à Liège; c'est évident. Je ne pense pas que l'on ait évoqué directement l'une ou l'autre manière de parvenir au maintien de 10.000 emplois en Région wallonne, mais il s'agit quand même de 10.000 emplois en Belgique.

Peut-être, outre les rencontres bilatérales, positives, avec M. Barroso, conviendrait-il d'évoquer le problème au Conseil lui-même? Nous ne sommes pas les seuls à connaître de tels problèmes qui peuvent toucher d'autres pays. De toute façon, comme il s'agit d'une question d'équilibre dans le quota général de l'Europe, nous pensions qu'il était préférable de l'évoquer de manière globale. Vous faites signe que non, mais vous nous en parlerez tout à l'heure.

Herman De Croo, président: Nous en sommes au deuxième tour puisque des collègues d'un même parti prennent déjà la parole.

01.15 Saïd El Khadraoui (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, ik weet niet of ik helemaal akkoord ga met de heer Lambert wanneer hij zegt dat de Belgische regering een en ander niet zou mogen goedkeuren. Ik denk wel dat het feit dat er geen nieuwe regering is, ons verzwakt. Het verzwakt de positie van België, het zal onze stem en ons gewicht verzwakken. Dat is een feit en het is jammer.

Essentieel is wel dat we snel tot een aangepast verdrag komen, omdat we een zwarte bladzijde uit

de geschiedenis van Europa moeten omslaan en vooruitkijken. We moeten zien hoe we Europa een nieuw elan kunnen geven. Dat wil niet zeggen dat we met het aangepast verdrag, dat een compromis is en zoals al gezegd een achteruitgang ten opzichte van het voorstel van grondwet, de bevolking onmiddellijk vertrouwen in Europa zullen geven. Het is maar een tussenstap. We zullen daarnaast veel meer moeten doen. Ik denk dat bij de discussies die volgen, bijvoorbeeld over de herziening van de begroting en dergelijke dingen meer, een algemeen Europees beleid essentieel zal blijken te zijn. Dat is een eerste punt.

Een tweede punt betreft de zetelverdeling. Natuurlijk is dat niet het belangrijkste punt, maar een aantal lidstaten zal dat wel belangrijk maken. Ik denk dan aan Italië, dat daar van alles aan wil koppelen. Mijn advies zou zijn om zich gewoon te houden aan het voorstel van het Europees Parlement. Het is een evenwichtig en door bijna iedereen gedragen voorstel. Daaraan raken betekent dat men uit evenwicht raakt, dat men weer anderen ontevreden maakt enzovoort. Dan zou men de doos van Pandora openen.

Anderzijds, hoewel we allemaal graag willen hebben dat de tekst er komt, zodat we er vanaf zijn, mag dat niet met zich brengen dat we aan een aantal landen die een beetje moeilijk of lastig doen, zomaar allerlei toegevingen moeten doen. Daar wil ik wel voor waarschuwen. De verleiding om de Polen en anderen tevreden te stellen, is zeer groot. Als dat als resultaat heeft dat we in de toekomst het beslissingproces in Europa nog bemoeilijken, dan zou het geen goede zaak zijn.

Ten slotte ga ik even in op de economische partnerschapsakkoorden met zes regio's van ACP-landen, een punt dat, mijns inziens, geen groot punt op de top zal worden, maar een dat we wel van dichtbij moeten volgen. Het klopt dat het een moeilijke discussie wordt. De deadline is eind dit jaar. Dat weet u. Vanaf dan zouden immers de WTO-regels moeten gelden en de uitzonderingen die in het verleden werden gemaakt, zouden moeten verdwijnen. Het is duidelijk dat we die deadline op zijn minst voor een aantal regels niet zullen halen.

Ik denk dat België en andere lidstaten – het Europees Parlement zal dat ook doen – erop moeten aandringen dat de situatie na 1 januari 2008 niet slechter wordt voor die landen die het, zoals u weet, heel moeilijk hebben. Wij zullen de Commissie naar haar intenties moeten vragen. Zal zij uitstel van executie vragen of een soort

overgangperiode toestaan of nieuwe handelsmechanismen vinden die in het voordeel zijn van de zwakke, meestal Afrikaanse landen.

01.16 Tinne Van der Straeten (Ecolo-Groen!): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, ik zou willen ingaan op de bilaterale contacten die u namens België zal hebben met de Europese Commissie met betrekking tot de richtlijn inzake verhandelbare emissierechten en de problemen die dit op dit moment stelt voor de hoogovens in Wallonië van Arcelor-Mittal.

Ik denk dat dit eens te meer het échte probleem met de richtlijn over de verhandelbare emissierechten aantoont, namelijk dat de lidstaten daarin misschien wel te veel te zeggen hebben. Ik wil verwijzen naar de pogingen van verschillende lidstaten in het recente verleden om bij de Europese Commissie een versoepeling te bekomen nadat zij hun nationale allocatieplannen hadden ingesteld. De Commissie heeft de plafonds in veel van die plannen teruggeschoefd. Er zijn een aantal lidstaten die daarvoor aan het procederen zijn. Onze eigen gewestelijke overheden, met name Vlaanderen en Wallonië, hebben aan de Europese Commissie ook gevraagd om deze beslissing te herbekijken en meer te mogen uitstoten.

Ik wil graag verwijzen naar een uitspraak van commissaris Dimas in het Europees Parlement op de Joint Parliamentary Meeting tussen Europese en nationale parlementsleden over de klimaatverandering. Dimas heeft toen heel duidelijk gezegd dat de richtlijn over verhandelbare emissierechten er is gekomen om de broeikasgassen te reduceren en niet zozeer om aan economisch beleid te doen. Concreet voor Arcelor-Mittal betekent dit het volgende. Dat Wallonië niet genoeg reserve heeft voor de nieuwkomers waardoor die hoogovens onbeperkt zouden kunnen uitstoten, betekent niet dat zij niet meer mogen uitstoten. De richtlijn voorziet erin dat zij emissierechten kunnen aankopen en dat zullen zij dan ook moeten doen.

Een tweede aspect inzake die hoogovens is het gegeven dat de hoogovens die vandaag terug opengaan, in 2005 op non-actief werden gezet omdat er minder vraag naar staal was. In 2005 heeft deze sluiting gezorgd voor een verlaging in de uitstoot van de broeikasgassen waarover wij als Groenen altijd hebben gezegd dat die daling van de uitstoot in 2005 niet te wijten was aan een ambitieus klimaatbeleid van België maar aan een economische beslissing van het toenmalige Arcelor om die hoogovens tijdelijk uit roulatie te

nemen.

Die hoogovens worden vandaag opnieuw geopend en opnieuw ingezet, maar dat zal maar tijdelijk zijn. Wij zien immers dat Arcelor-Mittal volop aan het investeren is op andere continenten. Op het moment dat die investeringen afgerond zullen zijn, zullen die hoogovens, die bij de meest vervuilende zijn, opnieuw dichtgaan.

Wanneer u morgen of overmorgen bilaterale contacten hebt, komt dat natuurlijk niet op een onschuldig moment, want op 5 december zal de Europese Commissie een package deal in verband met niet alleen de herziening van de richtlijn inzake verhandelbare emissierechten, maar ook met burden sharing van de 2020-doelstellingen die zijn afgesproken op de lentetop van maart, voorstellen. Tegelijkertijd zal ze ook een voorstel doen in verband met de richtlijn inzake hernieuwbare energie.

Wanneer u dus bilaterale contacten zult hebben, met als concrete aanleiding Arcelor-Mittal, meen ik dat het gesprek ook kan worden uitgebreid tot de elementen waarvoor de Europese Commissie op 5 december met een voorstel zal komen.

Het is mij niet duidelijk wat het standpunt van de Belgische regering vandaag is. Ik had een vraag gesteld aan uw collega, Marc Verwilghen, over de richtlijn inzake hernieuwbare energie, maar hij heeft daarop niet geantwoord, met als argument dat op dit moment het standpunt van de Belgische regering niet is uitgeklaard in de werkgroepen. Wanneer u die bilaterale contacten zult hebben, welk standpunt zult u dan innemen?

Dat geldt ook specifiek voor de burden sharing, als die aan bod komt. Al Gore is bij u op de koffie geweest. Toen waren wij als België het grote voorbeeld en gingen wij grote inspanningen doen voor ons klimaat. Maar wat zult u nu voorstellen? Bent u nog altijd, samen met Al Gore, de grote klimaatgoeroe wanneer u vandaag die situatie van Arcelor-Mittal aangrijpt om bij de Europese Commissie te bedelen om alstublieft toch maar meer te mogen uitstoten en een minder streng plafond opgelegd te krijgen?

Wat de richtlijn inzake hernieuwbare energie betreft, heeft collega Geert Lambert verwezen naar Euratom. Het is inderdaad spijtig dat aan Euratom niet geraakt wordt. Maar de richtlijn inzake hernieuwbare energie, die zal voorgesteld worden op 5 december, kan wel een aanzet zijn om net daarvoor ambitieuze doelstellingen voorop te stellen. Maar wat hoor ik vandaag in de

wandelgangen? Ik hoor dat België ter zake een zeer conservatieve positie inneemt, en dat het wat de lastenverdeling betreft ook een zeer conservatieve positie zou innemen. Volgens uw collega Marc Verwilghen echter, heeft België ter zake geen positie.

Ik zou dus van u het volgende willen weten. Los van de kwestie-Arcelor-Mittal - want ik ben er zeer gerust in dat de Europese Commissie geen afwijking zal toestaan; zij heeft tot nu toe altijd het been stijf gehouden en ik meen dat zij dat nu ook zal doen – zou ik van u een antwoord willen over de bredere context: wat is het Belgische standpunt?

Ten eerste, welk standpunt zult u verdedigen wanneer het gesprek gaat, niet alleen over Arcelor-Mittal maar over de burden sharing, over de lastenverdeling van de 2020-doelstellingen, zowel wat de reductiedoelstellingen als wat hernieuwbare energie betreft?

Ten tweede, wat is het standpunt over de richtlijn inzake verhandelbare emissierechten, die ook op 5 december voorgesteld zal worden? Net nu u de situatie bij Arcelor-Mittal aangrijpt, meen ik dat het een interessant punt kan zijn en dat daar het gesprek ook over zal gaan. Dan hoop ik dat u zult verdedigen dat de richtlijn moet worden verstevigd en dat de Europese Commissie daar meer over te zeggen moet hebben, dat de doelstelling op Europees niveau bepaald moet worden – eventueel sectorspecifiek – en dat zij daar meer resultaten kan leveren dan zij tot vandaag levert.

Herman De Croo, voorzitter: Ik wil een korte vraag stellen. Er werden hier immers veel interessante vragen gesteld.

Uit de debatten die wij gisteren en eergisteren hebben gevoerd met een veertigtal parlementen blijkt dat een van de vragen die men stelt is of het verdrag dat de Verdragen zal wijzigen alleen maar een andere verpakking is voor een eerder afgekeurd verdrag met dan procedures tot goedkeuring die in dezelfde lijn zouden moeten liggen – ik denk bijvoorbeeld aan Frankrijk en Nederland die eraan willen verzaken of aan Groot-Brittannië, Ierland en Denemarken – of is het een verdrag dat landen kunnen uitleggen voor eigen gebruik als zijnde goedkeurbaar door hun eigen parlementaire systemen, uitgezonderd misschien Ierland?

Dat lijkt misschien een gevecht over het geslacht der engelen, maar het wordt fantastisch uitgebuit door degenen die hun consensus daarvoor

moeten geven. Ik hoor graag uw reactie daarover.

01.17 Eerste minister **Guy Verhofstadt:** Mijnheer de voorzitter, ik wil mij eerst richten tot de heer Lambert. Hij is drie maanden te laat met zijn opmerkingen. Wij hebben het verdrag in juni onderhandeld, niet nu. Nu gaat het om de vertaling in teksten.

Ik heb het mandaat gekregen van de Ministerraad, waarin uw partij is vertegenwoordigd. Uw partij heeft dat mandaat mee goedgekeurd en heeft mee de resultaten goedgekeurd op de daaropvolgende Ministerraad.

Mijnheer de voorzitter, u herinnert zich misschien dat ik naar het Parlement ben gekomen en hemel en aarde heb moeten bewegen om voldoende volk bijeen te krijgen voor een commissie tien dagen na de verkiezingen.

Daar waren voornamelijk Groen! en Ecolo aanwezig. Zij zullen niet zeggen dat ze daar niet waren. Ik heb daar alle vertegenwoordigers en alle verkozenen gezien. Er waren nog anderen ook, maar mij waren in die commissie alle nieuwe gezichten van Groen! en Ecolo opgevallen op de eerste rij.

Ik heb daar de resultaten verdedigd en de commissie gevraagd wat zij ervan vonden. De commissie heeft daarover toen een positief oordeel geveld.

Ik meen dus dat de opmerkingen drie maanden te laat komen, te meer de ondertekening van het verdrag niet nu zal gebeuren, maar wellicht op 8 december in de rand van de Euro-Afrikaanse Top die het Portugese voorzitterschap dan organiseert.

We moeten de zaken niet omkeren: dit is de verantwoordelijkheid van de regering, met een mandaat van de regering, goedgekeurd door de regering, door alle partijen in de regering, met ook in juni de goedkeuring van de commissie. De ratificatie door het Parlement is een andere fase: eenmaal wij getekend hebben, komt dit naar het Parlement. Dan zal het aan u zijn om uw verantwoordelijkheid op te nemen en het te ratificeren of eventueel niet te ratificeren op het ogenblik dat het voorstel wordt ingediend. Dat is het eerste deel van mijn uiteenzetting.

Het tweede deel betreft wat hier werd gezegd over het dossier dat ons nu allemaal bezighoudt: Arcelor-Mittal. Eerst en vooral, Mittal had dat trouwens ook toegezegd in de vele

onderhandelingen die we hebben gevoerd bij de overname van Arcelor: én in het noorden bij Sidmar én wat de non-ferro betreft én wat de warmte-afdeling in het zuiden van het land betreft zou er terug uitbreiding van de capaciteit komen. Ik wil eerst even melden dat dit een gevolg is van de onderhandelingen die werden gevoerd in het kader van de overname.

De eerste stelling die wij verdedigen is, zoals ik hier in deze commissie al verschillende keren heb gezegd, dat wij bij Kyoto I in 1997 niet zo wijs hebben onderhandeld en zeer zware doelstellingen opgelegd hebben gekregen. Ik heb wel altijd geweigerd hierover opnieuw te onderhandelen. Ik vind het niet goed dat als een bepaalde regering in 1997 afspraken maakt, een volgende regering daar dan onderuit wil komen. Ik vind dat geen goede politiek: er is geen continuïteit in het beleid als men dat doet.

De tweede stelling van de Belgische regering is altijd geweest dat in de volgende Kyoto-afpraak, Kyoto II, die we nu aan het voorbereiden zijn met de nieuwe doelstellingen, een andere aanpak moet worden gehanteerd: niet lidstaat per lidstaat zoals in 1997 en zonder rekening te houden met de specificiteit, met ieder zijn quotum en bijna intergouvernementeel, zo bekeken. Wat wij willen in Kyoto II is een Europese benadering en dit per sector. Met een Europese benadering en per sector kan er veel beter rekening worden gehouden met de specificiteit. Dat is wat wij verdedigen en wat wij, ook toen wij deze nieuwe globale doelstelling voor Kyoto II hebben afgesproken, als vraag aan de Commissie hebben gesteld. De Commissie zal met voorstellen komen en ik hoop dat die gaan in de richting van een Europese benadering en van een sectorale benadering, niet van een klassieke benadering lidstaat per lidstaat zoals in Kyoto I.

Daarmee is het probleem echter nog niet opgelost. Mijn bedoeling is om van de Commissie via bilateraal contact te weten te komen hoe wij de overgang van het ene naar het andere gaan maken, van Kyoto I naar Kyoto II, als die benaderingen verschillend zijn en in welke mate dit kan helpen om een oplossing te geven aan het probleem van Arcelor-Mittal dat zich vandaag voordoet. Laat mij onmiddellijk ook zeggen dat als het de bedoeling is om hier een capaciteit met een bepaalde CO₂-uitstoot niet te heropenen om ergens ter wereld een gelijke capaciteit met een hogere CO₂-uitstoot te openen, ik wel weet dat heropenen in België de betere oplossing is.

U gaat ervan uit, mevrouw Van der Straeten, dat

er dan misschien elders een nieuwe capaciteit zal worden geopend door die groep. Wie zegt dat dit een lagere CO₂-uitstoot zal meebrengen? Ik kan u wel zeggen dat er vandaag nog veel installaties worden geopend, wereldwijd in de nieuwe industriële staten, waar er per geproduceerde ton een hogere CO₂-uitstoot is dan diegene die wij in het noorden of het zuiden van het land zouden hebben. Dat is een element waarmee rekening moet worden gehouden.

Ik vind dat een van de hoofdargumenten. Als men gaat zeggen dat men hier niet mag heropenen maar dat elders, in India, China of Zuid-Amerika, door de betrokken groep wel een installatie kan worden gebouwd die een grotere uitstoot heeft van CO₂, dan is Kyoto daar niet mee gediend. Dan gaan we achteruit in plaats van vooruit. Dat is mijn punt dat ik bij de Commissie aan de orde wil stellen. In dat verband is het natuurlijk zo dat overdraagbare milieurechten een rol kunnen spelen. Mijn bedoeling is het punt aan te kaarten bij de voorzitter van de Commissie en te kijken hoe dat in de nieuwe benadering, Kyoto II, zou lopen. In het kader van een meer Europese en meer sectorale benadering kan er misschien een oplossing aan het probleem worden gegeven.

Een tweede bemerking is dat als men daar geen toestemming voor geeft, men zeker moet zijn dat er niet eenzelfde capaciteit ergens ter wereld wordt geopend die voor Kyoto een grotere CO₂-uitstoot met zich zou meebrengen. Dit zou dan wel kunnen passen in het lokale, landelijke quotum van het land waarin dit zou gebeuren. In dat verband wil ik kijken hoe de overdraagbare emissierechten een oplossing voor het probleem zouden kunnen bieden. Ik heb dus vandaag geen pasklare oplossing voor het probleem. Ik wil het probleem in die dubbele benadering aankaarten bij de voorzitter van de Commissie. Dat we daarmee zouden worden geconfronteerd wisten we al. We wisten dat we met dit probleem zouden worden geconfronteerd op de dag waarop Mittal ons in de onderhandelingen heeft verzekerd dat hij het opnieuw openen van de oven zou bekijken en analyseren.

Mijn derde punt gaat over de vragen die mevrouw De Vits heeft gesteld. Zij spreekt over een onleesbare tekst. Eerst was het de bedoeling van de operatie om een heel leesbare tekst te hebben. Nu heeft men ons gezegd: hoe onleesbaarder hij is, hoe gemakkelijker hij erdoor komt. Dat is een nieuwe strategie. Toen hij leesbaar was, was hij te leesbaar. Nu is hij niet leesbaar. Men zegt dat dat beter is, omdat hij dan gemakkelijker door de kanalen van de ratificatie is te loodsen. Het is mijn

overtuiging dat wij binnen enkele jaren in de Europese Unie een of andere werkgroep van hoge personaliteiten zullen oprichten die de opdracht zal krijgen om de ingewikkelde verdragstekst te vereenvoudigen. Men zal dan, met medewerking van professoren, een tekst uitwerken die al dan niet een officieel statuut zal krijgen.

Dat bestaat in de Europese Unie. Er is de verdragtekst en er is de coördinerende versie die niet altijd een officieel statuut heeft, maar wel door elke ambtenaar van de Europese Unie wordt gebruikt en ook op de Europese toppen wordt aangewend.

En ce qui concerne la Birmanie, tout comme pour les grands dossiers qui seront naturellement traités par les ministres des Affaires étrangères, nous allons, comme nous l'avons déjà fait au niveau du Conseil de sécurité des Nations unies, prendre une position très ferme avec nos collègues de l'Union européenne pour porter la pression à son maximum. Ce dossier sera examiné en Conseil des ministres des Affaires étrangères.

In verband met de vraag over het punt van de financiële markten kan ik u melden dat het juist de bedoeling is van deze informele top om voor de nieuwe instrumenten die vandaag op de financiële markten worden gebruikt en waarvoor geen of onvoldoende controle en transparantie bestaan een regeling uit te werken. Een van de nieuwigheden zal zijn dat bijvoorbeeld het fenomeen van de hedgefondsen in een regeling zal worden opgenomen. Het is dus juist de bedoeling om daar iets aan te doen.

Des questions ont été posées concernant le nombre de parlementaires européens. Ce à quoi nous allons procéder, c'est une division, un partage pour la période 2009-2014 et non au-delà. Pour 2009-2014, les problèmes peuvent être résolus avec un nombre de 750 députés, du moins je l'espère, car nous ne connaissons jamais à l'avance l'issue de telles discussions. Mais le problème se posera surtout pour la période ultérieure, car de 2014 à 2019, il est probable qu'un nombre de pays, par ailleurs énumérés par M. de Donnea, deviendront de nouveaux États membres de l'Union européenne, ce qui fera automatiquement augmenter le nombre de sièges. En effet, il faut s'attendre à une opposition farouche de la part des 27 à la diminution du nombre de sièges qui leur ont été affectés pour la période 2009-2014. Mais une fois de plus, ce que l'on discute dans ce cadre-ci, c'est le partage 2009-2014, en sachant qu'une nouvelle

négociation aura lieu au cours de cette période à propos de la période suivante.

Er werden onder meer door mevrouw Muylle opmerkingen geformuleerd over het buitenlands en het defensiebeleid.

Ik wil een zaak zeggen. Buitenlands en defensiebeleid zijn nooit communautair beleid geweest. Het grootste deel daarvan is altijd intergouvernementeel beleid geweest en dat zal nog wel een tijdje zo blijven binnen de Europese Unie.

Dat neemt echter niet weg dat ik vaststel dat, wanneer er de voorbije jaren op het vlak van Europa stappen vooruit werden gezet, dat precies op het buitenlands en het defensiebeleid is gebeurd. Als wij aan een operatie zoals Tsjaad of de Centraal-Afrikaanse Republiek deelnemen, is dat een Europese operatie, zoals de operatie in Oost-Congo een Europese operatie was, zoals de operatie in Macedonië een Europese operatie was en zoals er nog Europese operaties zullen volgen. Tien jaar geleden was het ondenkbaar dat zoiets mogelijk zou zijn.

We hebben dan de eerste doorbraak gehad in Saint-Malo met afspraken tussen Groot-Brittannië en Frankrijk. We hebben dan de verguisde Pralinetop gehad in Brussel, waarvan alles, op één punt na, intussen werd gerealiseerd en goedgekeurd door de Europese Raad.

Alle punten die op die verguisde Pralinetop werden overeengekomen, maken deel uit van het acquis. Uiteindelijk zijn de Engelsen daarin meegegaan en werd een akkoord gesloten dat de Europese Raad heeft geavaleerd.

Het is op basis van die afspraken dat vandaag operaties zoals in Tsjaad, in de Centraal-Afrikaanse Republiek en in de toekomst in andere landen van de wereld worden geleid. Ik vind dus dat we op dat vlak de grootste sprong voorwaarts hebben gemaakt binnen de Europese Unie.

Wat is de bedoeling in buitenlands en in defensiebeleid? Dat is niet het overhevelen van soevereiniteit, wat volgens mij illusoir is, maar wel het samenbrengen van soevereiniteit. Dat is de bedoeling van het beleid van de Unie. Ik denk dat een operatie zoals Tsjaad of de Centraal-Afrikaanse Republiek het beste bewijs is dat we in de goede richting evolueren.

Mijnheer de voorzitter, tot daar de voornaamste bemerkingsen die ik wou maken. Ik heb hier nog

even de nota's nagekeken die ik in juni naar voren heb gebracht. Ik kan ze misschien nog eens laten ronddelen aangezien er in juni niet veel aanwezigen in die commissie waren. We waren wellicht met andere zaken bezig.

Een zeer harde kern van die commissie was in juni echter al bezig met het goedkeuren van de resultaten van de Europese top en het is misschien goed dat de uiteenzettingen die toen werden gedaan en de conclusies die toen werden genomen, nogmaals worden meegedeeld aan de leden van de commissie.

Herman De Croo, voorzitter: Ik zal dat laten doen. Mevrouw Van der Straeten, u mag nog een korte repliek houden. Ik zal ook vragen wanneer we volgende week een debriefing kunnen houden.

01.18 Tinne Van der Straeten (Ecolo-Groen!): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik denk, met alle respect, dat u te bescheiden bent over uw onderhandelingspogingen over Kyoto I. Ik wil er toch aan herinneren dat Kyoto I, zoals u dat noemt, is onderhandeld geweest onder Belgisch voorzitterschap. Als toen het Belgisch voorzitterschap, de bevoegde ministers en u het been niet stijf hadden gehouden, dan hadden we geen Kyoto-protocol gehad. Ik denk dat u te bescheiden bent als u zegt dat we niet goed onderhandeld hebben. Integendeel, we hebben zeer goed onderhandeld, maar we zijn in gebreke gebleven doordat we in België zelf nooit die doelstellingen gehaald hebben en nooit een goed beleid hebben gevoerd, waardoor we natuurlijk van mensen die niet meedoen – bijvoorbeeld Amerika – de wind van voren krijgen. Zij zeggen dat Kyoto I maar over kleine percentages ging, terwijl zelfs die niet worden gehaald. Het gaat over de implementatie en niet zozeer over de onderhandeling.

Wat u Kyoto II noemt, zou ik anders noemen. Ik zou veeleer zeggen dat we tot een globaal internationaal klimaatakkoord moeten komen. Dat is natuurlijk niet hetzelfde als verhandelbare emissierechten. Dat is maar een onderdeel ervan. Ik zeg niet dat de hoogovens in Wallonië niet opnieuw mogen opengaan. Ik zeg zelfs niet dat ze niet mogen uitstoten. Als ze willen uitstoten, moeten ze daarvoor emissierechten aankopen. Wat u gaat bepleiten – denk ik – is dat ze die emissierechten gratis zouden krijgen. Dat zou een fiat zijn. Er is een cap afgesproken. Binnen die cap moeten we blijven, of we daar nu blij mee zijn of niet. Of die nu op het niveau van de lidstaten is afgesteld, ja dan neen, het is nu zo.

Mijn punt is dat zij perfect mogen uitstoten, maar dat zij daarvoor wel hun rechten moeten aankopen.

U spreekt over een globaal Kyoto-akkoord. Ik vind wel dat we dan de juiste onderverdeling moeten maken.

Ik stel vast dat u niet geantwoord hebt op de vragen over de Belgische reductiedoelstellingen of over het standpunt dat België zal verdedigen aangaande de hernieuwbare energie. U zou Kyoto II, zoals u dat noemt, louter herleiden tot de hernieuwbare emissierechten. Volgens mij is dat niet juist en mag dat alleszins niet het geval zijn.

Herman De Croo, voorzitter: Een korte repliek van de heer Lambert. Dan gaan we afsluiten.

01.19 Geert Lambert (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, u zult begrijpen dat ik toch wel kort wil repliceren. Ik heb nog altijd geen gespleten persoonlijkheid. Ik weet nog wat er gebeurd is; ik weet wat wij hebben goedgekeurd en wat niet. De eerste minister heeft ook gezegd dat sommigen van mening zijn dat de teksten zo onduidelijk mogelijk moeten zijn om daarna alle kanten ermee uit te kunnen. Dat is precies de essentie. Vandaag hebben wij alle teksten. Ik heb verwezen naar het artikel 24. Ik heb dat in elk geval nooit zo begrepen, wat heel de bescherming van de levenssfeer aangaat. Vandaar dat ik het zo belangrijk vind om deze bedenking te maken. Ik geef grif toe – berouw komt na de zonde – dat wij fouten begaan hebben in het verleden. Ik heb trouwens een verkiezingsresultaat gezien dat mij daarvoor de rekening heeft gepresenteerd. Om die reden meen ik dat ik niet in dezelfde fout moet vervallen.

01.20 Eerste minister Guy Verhofstadt: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Lambert, ik zou het nog even over dat heel specifieke punt willen hebben aangaande de bescherming van de levenssfeer, dat enkel geldt in verband met het buitenlands- en defensiebeleid. De juridische basis voor de algemene bevoegdheid van de bescherming van de gegevens blijft in codecisie en blijft bij het Europees Parlement. Dus het geldt enkel daar waar het verband houdt met het buitenlands- en defensiebeleid. Dat wilde ik toch nog even zeggen.

Aan mevrouw Van der Straeten zou ik willen zeggen dat wij onderhandeld hebben over de Kyoto II-doelstellingen. Wij zijn daarmee akkoord gegaan en waren trouwens bij de meest

ambitieuzen. Nu komt het de Commissie toe om een voorstel te formuleren. Wij hebben aan de Commissie laten weten dat niet de benadering land per land zou moeten gelden, maar dat wel de Europese benadering en de benadering sector per sector zou moeten gelden. Dat hebben wij meegedeeld aan de Commissie. Nu is het aan de Commissie om met een voorstel te komen. Dat voorstel zullen wij beoordelen met de regering. Wordt dat de regering in lopende zaken of de nieuwe regering? Dat is het enige waarover ik u niets kan zeggen.

01.21 Geert Lambert (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, omdat ik artikel 24 wel interessant vind, wil ik daarover nog een korte vraag stellen. Betekent dit dat de war on terror daar dus niet onder valt, dat wij dus nog codecisie hebben op dat vlak?

01.22 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: Zodra dat het behoort tot het domein van de PESC, is er geen codecisie.

Herman De Croo, voorzitter: In het verslag dat wij nu klaarmaken, zal ik ook dat van juli laten opnemen.

Mijnheer de eerste minister, doen wij een debriefing volgende week?

01.23 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: Met veel plezier, mijnheer de voorzitter. Ik blijf ter beschikking van het Parlement.

Herman De Croo, voorzitter: We zullen dat vastleggen in de agenda, wellicht op volgende week woensdag.

01.24 Camille Dieu (PS): Monsieur le président, j'ai collègue le mercredi. Si vous prévoyez une réunion à 10.00 heures, il me sera impossible d'être présente.

Herman De Croo, président: Elle sera peut-être reportée au mardi. J'en conviendrai avec le premier ministre et son agenda. Si le mardi est possible, nous tâcherons de l'organiser le mardi après-midi.

Mijnheer de eerste minister, ik neem contact met u op.

La réunion publique de commission est levée à 12.05 heures.

De openbare commissievergadering wordt gesloten om 12.05 uur.